

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

HVAR 8 DAG

4:de årg.

Den 15 Februari 1903.

N:o 20

Återgifvande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: *Karl Philip Samuel Virgin* (med 1 porträtt). *Lars Berg* (med 1 porträtt). *Tombolafesten i Stockholm* (med 2 illustr.) *Hvarför farbror Ek aldrig log.* Berättelse för HVAR 8 DAG af Th. Randal. »*Corneilles klockors kompositör* † (med 1 porträtt). *Rudolf v. Delbrück* † (med 1 porträtt). *Chamberlain i Sydafrika* (med 1 illustration). *Miss Duncans dansdyller* (med 1 porträtt). *En hyllad teatervän* (med 1 porträtt). *Nordiska idrottsveckan i Kristiania* (med 13 illustrationer). *Spanska ögonblicksbilder med en svensk kamera* (med 12 illustrationer). *Veckans porträttgalleri* (med 34 porträtt). *Lefvande begrafne* (med 1 illustr.)

BONNIERS TRYCKERI AKTIEBOLAG. GÖTEBORG. 1903

F. D. VICE-AMIRALEN PHILIP VIRGIN.

KARL PHILIP SAMUEL VIRGIN.

I sitt 80:de år ingick sistlidne januari en högt förtjänt sjöman, f. vice-amiralen KARL PHILIP SAMUEL VIRGIN. Född på Abrahamsgård — fadern var kammarherre — blef V. 1838 kadett på Karlberg, utexaminerades 1846 och utnämndes s. å. till sekundlöjtnant vid flottan. I genskap af kanslist hos fregatten Eugénies chef, sin kusin kommandörkapten Kristian Adolf Virgin, deltog den unge mannen i jordomseglingen 1851—53, den första svenska världsomseglingsexpeditionen — på hvilken den äldre Virgin för sin djärfva navigation genom Magalhaens sund fick klander hemifrån och beröm i utlandet.

Premierlöjtnant 1854, medföljde V. 1855 sin kusin vid hans beskickning till Paris för att öfverlämna Serafimerorden till Napoleon III, och var sedermera 1857—59 anställd som löjtnant i engelsk örlogstjänst. Han deltog härunder i bombarderingen och stormningen af Canton 1857, som varade från den 25 till den 29 december, och stormningen af befästningarne vid Peihoflodens mynning den 20 maj 1858. Att V. under kriget uppfört sig på ett i allo för honom själf och hans land hedrande sätt, framgår nogsamnt af den utmärkelse, som 1860 kom honom till del: guldmedalj för tapperhet till sjö, hvarjämte han erhöll tunesiska Nichan Iftikarorden och 1862 engelsk medalj.

Sedan V. 1861 blifvit kaptenlöjtnant, utnämndes han 1866 till major i skärgårdsartilleriet och blef s. å. chef för artilleriexercisskolan i Stockholm samt 1867 chef för skolorna vid därvarande station. Han var sedermera 1871—74 kommandant vid Stockholms station, blef 1873 kommandörkapten, 1874 kommandör, 1875 kontreamiral och var 1875—84 chef för

flottans militärpersonal. 1884—89 chef för flottans stab och inspektor för flottans praktiska öfningar samt 1889—92 stationsbefälhafvare i Stockholm och militärledamot i högsta domstolen, utnämndes V. 1889 till vice amiral. Han tog 1892 afsked, men erhöll 1894 tillstånd att efter fyllda 70 år kvarstå i k. flottans reserv, som han emellertid lämnade 1897.

Amiral Virgin har, såsom framgår af ofvanstående, tagit en ansenlig del i skötseln och naturligtvis äfven utvecklingen af vårt sjöförsvaret. Han har sålunda suttit i en mängd kommittéer — såsom kommittén för organisering af sjöförsvarets militärpersonal 1871—72, för uppgörande af förslag till nytt tjänstgöringsreglemente 1873, svensk-norska signalkommittén 1874—75, den särdeles viktiga kommittén för dels afgifvande af utlåtande angående det inflytande Baggensstäkets öppnande till större djup kunde komma att utöfva på Stockholms försvar, dels uppgörande af plan till kustbefästningarnes sättande i fullständigt försvarsskick 1878, och samma års kommitté för utredning af hvilka militära åtgärder under ett krig mellan främmande makter, hvarvid de förenade rikena förklara sig neutrala, böra vidtagas.

V. blef 1865 ledamot och 1875 hedersledamot af K. Örlogsmannasällskapet i Karlskrona samt 1890 ledamot af K. Krigsvetenskapsakademien, hvilkens styresman han var 1892—94. Af ordensutmärkelser ha själfklart många kommit på hans lott.

Vid god vigör tillbringar den gamle, tillhörande en ätt, som skänkt Sverige många framstående och dugande män, nu mera sitt otium cum dignitate i Stockholm.

LARS BERG.

65 år fyllde den 27 jan. öfversten och chefen för Väg- och vattenbyggnadskåren samt generaldirektören och chefen i Väg- och vattenbyggnadsstyrelsen *Lars Berg*, hvilken nu lämnar dessa befattningar. L., som blef student i Uppsala 1856 och, sedan han genomgått högre artilleriläroverket å Marieberg, 1862 blef löjtnant vid Väg- och vattenbyggnadskåren, där han sedermera 1883 avancerade till major och distriktchef i öfre norra väg- och vattenbygg-

Foto. Hanningstet, Stockholm.

Klisché: Bengt Ståfersparre.

GENERALDIREKTÖR LARS BERG.

nadsdistriktet, utnämndes 1885 till landshöfding i Norrbottens län och 1893 till sina sist innehafda befattningar. Sedan 1889 är B. led. af Första kammaren för Norrbottens län, och har han i riksdagen intagit en bemärkt plats. För Norrlands kommunikationsväsende har den energiske mannen — hvilken är född i Gäfleborgs län — i hög grad verkat, liksom han varit en drifvande kraft i befrämjandet af många norrländska angelägenheter.

TOMBOLAFESTEN I STOCKHOLM.

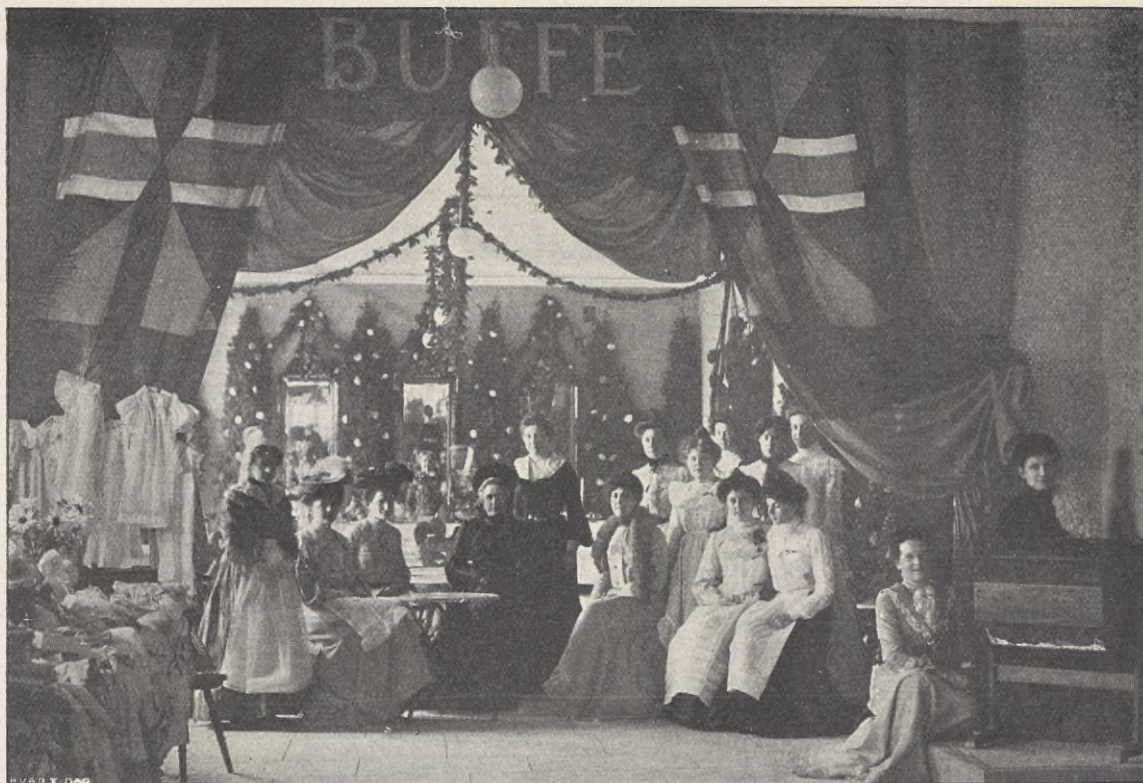

Foto. HVAR S DAG.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre Sklm—Oby.

FRÅN TOMBOLAFESTEN: Damen i svart är baronessan Daelman.

En tombolafest med försäljning och buffén var i förra veckan af medlemmar, tillhörande corps diplomatique i Stockholm samt den högre societeten, anordnad i f. d. Bondeska palatset, nu mera Aktiebolaget Rosenbads byggnad vid Strömmen. I speisen för festen, som afsåg skaffa medel till en skolkoloni för utländska, fattiga barn i Stockholm samt till ett ålderdomshem för främlingar, som bo

i hufvudstaden, stodo diplomatiska kårens doyenne, den älskvärdaste bland de älskvärda, baronessan Daelman, samt fru Anna Wallenberg. På aftonen gafs enaktaren »Jag gifter mig med min dotter», iscensatt af hr Gustaf Fredrikson och spelad af goda förmågor inom societeten, en menuett dansades af unga damer och herrar, sång och musik utfördes, m. m. Det var en mycket lyckad high-life-fest.

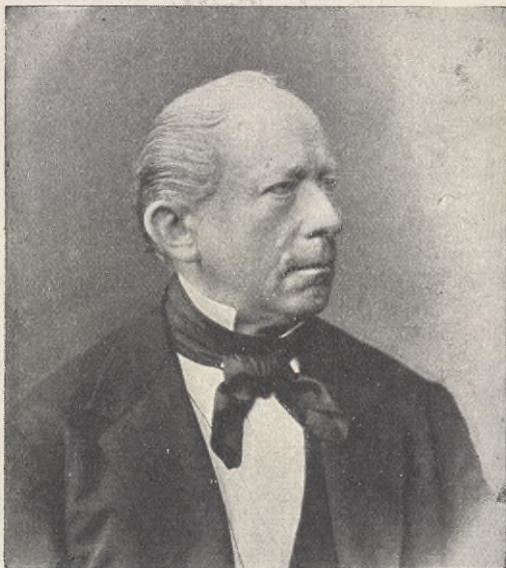

Foto. Fahstedt, Stockholm.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre Sklm—Oby

FRÅN TOMBOLAFESTEN: Menuetten.

RUDOLF v. DELBRÜCK. †

Efter fotografi.

RUDOLF v. DELBRÜCK. †

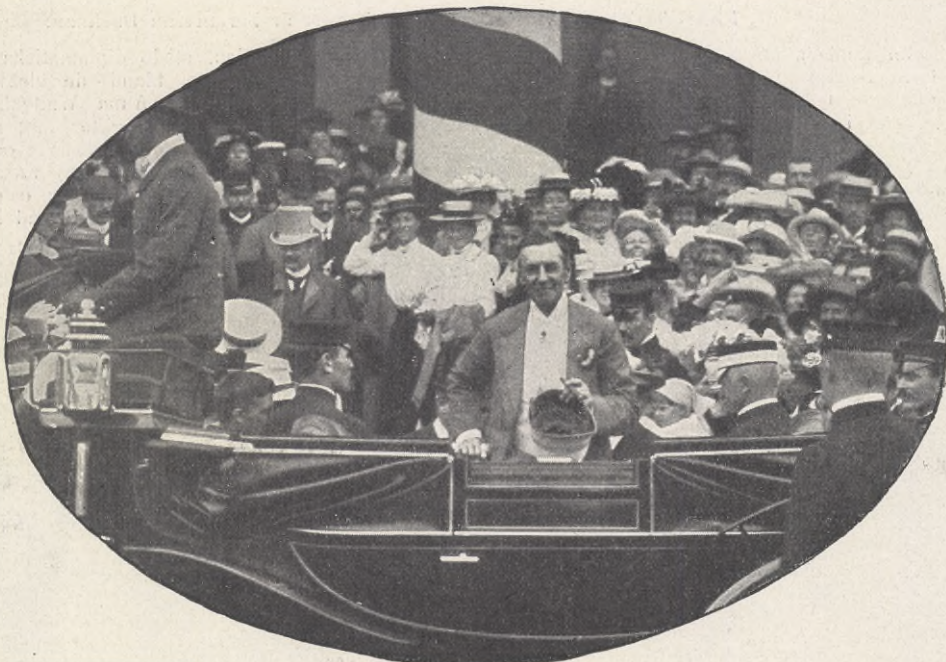
En af tyske rikets grundleggare.

I Berlin afled førre statsministern Rudolf v. Delbrück, 87 år gammel. Med honom har den siste af de store män, som kraftigast medverkade i det tyska enhetsarbetet, gått hädan. Redan vid trettio års ålder inträdde D. i regeringen såsom föredragande råd i handelsministeriet, och han utöfvade sedan i nära trettio år, under den senare perioden såsom president för rikskanslersämbetet, en i hög grad fruktbringande verksamhet. Bland annat åstadkom han de viktiga handelsfördragsförbindelserna med de stora grannstaterna, deltog såsom en af de inflytelserikaste i tullunionens bildande och lade såsom specialgesandt vid de sydtyska hofven grundvalen för öfverenskommelsen i Versailles. D. hylade liberala idéer, förde en liberal politik, var frihandelsvän, och så länge han innehade sitt inflytelserika ämbete, böjde sig Bismarck i handelspolitiska frågor för hans auktoritet. Men då de agrariska tullsträfvandena i midten af sjuttioalet allt mera började vinna öfverhanden och drifva Bismarck in på nya handelspolitiska vägar, vek D. för hvad som måste rubba hans ställning i förhållande till kanslern. Bismarck öfvertog då själf ledningen af handelspolitiken och ledde denna in på skyddstullstråten. D. lät senare välja sig till riksdagen och försökte såsom riksdagsman hejda denna nya handelspolitiska utveckling, men förgäfvades. D. kallades på sin tid Bismarcks högra hand.

CHAMBERLAIN I SYDAFRIKA.

Huru snabbt växla icke meningar och förhållanden i våra dagar, i vår tid då samfärdselmedlen revolutionerat afståndsbegreppet. Ett exempel: för ett par år sedan blott var Joe Chamberlain, mannen som förde sydafrikanska kriget genom sina händer, mera hatad utom England än väl någon annan man i världen, och i boerstaterna hade man icke epitet, som nog starkt kunde gifva uttryck åt de känslor, hvilka de folk, han ville eröfra, hyste mot honom.

Nu har opinionen i Europa mot Chamberlain tämligen förstummat; den har lagt sig till ro för att kanske i en snar framtid utpeka Chamberlain såsom en verkligt stor statsman, som för evärdeliga tider gjort sig förtjänt af Englands tack därför att han i upphållningen mot en kritisk tid för det britiska världsriket visste att binda samman detta världsvälde med nya, starka band. Och i Sydafrika! Äfven där, hvarest krigets sår ännu ligga öppna, hvarest smärtorna ännu lång tid framåt icke kunna utplånas, äfven i Sydafrika har hatet mot Chamberlain snabbt aftagit. Det har mildrats så, att den resa den engelske kolonialministern nu företager genom de forna boerrepublikerna, nästan kan sägas vara en triumfresa. Chamberlain har besökt alla folkcentra i Transvaal- och Oranjekolonierna, samtalat med de ledande

Efter fotografi.

CHAMBERLAIN I SYDAFRIKA: Ett vänligt emottagande.

boerna, hållit tal i stora boerförsamlingar, deltagit i af boerna gifna fester, hört boerna hurra och utbringa lefven för honom. Och Chamberlain å sin sida utpräde såsom fredens och försoningens apostel i de eröfrade och sköflade länderna, söker mildra eländet, som kriget medfört, söker utjämna missnöjet, söker vinna de underkufvade folken för det nya fosterlandet. Hvem skulle för ett par år sedan trott sådant möjligt inom en så kort tid. Chamberlains resa bär på nytt vittne om den underbara skicklighet, med hvilken den engelska kolonialpolitiken ledes.

HVARFÖR FARBROR EK ALDRIG LOG.

Berättelse för HVAR 8 DAG af Th. Randal.

Eftertryck förbjudes.

Vi barn kunde aldrig fatta, hvarför farbror Ek aldrig log, utan gick omkring så dystert och fåordig.

Han var en aktad gammal sjöbuss, stor och grof, med ett väderbitet ansikte och valkiga händer.

Vi pojkar beundrade honom storligen och hyste en ofantlig respekt för honom och hans rynkiga panna. Han var finne till börden och hade deltagit i det sorgliga kriget år 1808 mot ryssarne.

Farbror Ek hade sedermera begifvit sig öfver till Sverige och bedref fiske tillsammans med far.

Då han en dag omkom under en storm på hafvet, sörjde vi honom mycket, ty vi hade fäst oss vid honom, trots hans fåordighet och sträfhhet.

* * *

Många år därefter, då vi bröder en stormig kväll sutto samlade kring härden, förtäljde far oss gamle Ekens historia och hvarför han aldrig log.

»Då finsk-ryska kriget utbröt år 1808, bodde Ek tillsammans med sin enda dotter, Ragnhild, i en liten stuga ute vid kusten. Han hade tidigt förlorat sin hustru och därefter koncentrerade han all sin kärlek på den fagra Ragnhild.

Då Ek gick att förena sig med den finska hären, öfverlämnade han Ragnhild i en gammal prästfrus vård och tog ett löfte af henne, att städse vara Finland trogen, hvad som än kom att hända. Ragnhild lofvade honom dyrt och heligt att aldrig svika sitt fädernesland — och så drog han ut i strid och kamp för sitt älskade Finland.

Det var efter det sorgliga nederlaget vid Ora-vais, som Ek tillsammans med många andra bussar blef som fånge fördd till ryssarnes läger.

Det var en stjärnklar novemberratt, då han i sällskap med sina olyckskamrater låg vid en lägereld, hvilken kosackerna hade upptändt. Hans tankar vandrade bort till den tysta prästgården, till hans dotter Ragnhild, och han bad en tyst bön för henne.

Ett stenkast från lägerelden låg befälhafvarens tält. Dörren på detta sköts åt sidan och en kvinnlig gestalt, åtföljd af befälhafvaren, trädde ut.

Elden flammade upp och belyste tydligt och klart kvinnans ansikte. Vid åsynen af detta sprang Ek upp som stungen af en orm.

Ragnhild! Ragnhild här! Allt blodet rusade upp i hans ansikte och pulsarne bultade vildt. Han ville rusa fram till henne, men i detsamma stötte en kosack sin långa bajonett mot hans sida. Han blef stående med vidt uppspärade ögon och blickade efter paret. Slutligen vände han sig till en gammal kosack och sporde hest: »Hvem var den dam, som gick ut med öfversten?»

»Hans hustru! En fager finsk tös, hä!» genmålde kosacken med ett elakt grin.

Alldeles tillintetgjord sjönk Ek åter ned på sin plats. Ragnhild! Hans Ragnhild — en rysk soldats hustru! Hvilken oerhörd skam. Han stönade tungt och gömde ansiktet i de valkiga händerna.

Följande dag vid soluppgången gjordes uppbrott. Just då fångarne fördes förbi öfverstens tält, steg denne jämte sin gemål till häst. Ek stannade en sekund framför henne. Hans väderbitna ansikte var likblekt och i ögonen brann en dystert glöd. Vid åsynen af den gamle mannen ryckte hon häftigt till och sträckte händerna mot honom, hviskande: »Far!»

Då ljud Eks röst, kall och hotande, genom den frostiga morgonen:

»Jag känner dig ej! Löftesbryterska som du är Förbannad vare du, som svek din far och ditt fädernesland!»

Därpå vandrade han med högburet hufvud bort med de öfriga fångarne, under det Ragnhild föll afsvimmad i sin mans armar.

Ek blef sedermera frigifven och begaf sig då till Sverige, hvarest han, tillsammans med mig, bedref fiske. Aldrig såg jag ett leende på hans ansikte och aldrig kom ett glatt ord öfver hans läppar, men en redlig och bra kamrat var han. Frid öfver gamle Eken!» slöt min far sin berättelse, och vi pojkar instämde af hela vårt hjärta.

* * *

Med tankarne ännu fullt upptagna af farbror Eks historia gick jag ut och skådade ut öfver det upprörda hafvet. Hvita och skummande bröto sig de grönbå blå böljorna mot de branta klipporna, under det stormen tjtöt sin hemska melodi. I detsamma gled månen fram bakom ett moln och kastade en bred silfverglitrande strimma öfver hafvet.

»Ljus öfver farbror Eks graf!» mumlade jag för mig själf och gick tyst tillbaka in i stugan.

»CORNEVILLES KLOCKORS» KOMPOSITÖR.

ROBERT PLANQUETTE. †

Hvem, som gjort bekanskap med operettmusiken, har icke tjusats af den graciösa, melodiska musiken i »Cornevilles klockor»! Denna operett hör till dem som eröfrat världen, som icke berörts af tidens modeväxlingar, utan alltid med lika stor förtjusning mottages af publiken. Egendomligt nog har kompositören af den så omtyckta operetten förblifvit så godt som okänd för den stora allmänheten. Hans namn har väl ofta nämnts, men världen har icke mycket sysselsatt sig med honom. Först nu, då han aflidit, påminner man sig honom, Robert Planquette.

Planquette var född 1840 i Paris. Han har strött ut en mängd kompositioner i världen, men utom »Cornevilles klockor» har blott en af dem, operetten »Ripp-Ripp», lefvat längre än för dagen.

MISS DUNCANS DANSIDYLLER.

Från HVAR 8 DAGS Berlinkorrespondent.

Efter fotografi.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfverparre Sthlm.—Gly

Den amerikanska dansösen, MISS ISADORA DUNCAN.

Fröken Isadora Duncan är en ung dam från Kalifornien, som söker gifva dansen, isynnerhet dansen på scenen, ett djupare innehåll. Efter ett triumftåg öfver Wien och München kom hon till Berlin och fick lof uppträda på en af de kungliga teatrarna. I början syntes Berlinpubliken något kall gentemot den nya danskonst, fröken Duncan bjöd på, men snart tinade den upp mer och mer, och slutligen blef bifallet sådant, att fröken Duncan beslöt förlänga sin vistelse i Berlin på obestämd tid och där till och med upprätta en utbildningsanstalt för sin danskonst.

Detta den yttre ramen. Fröken Duncan griper med sin dans mer än ett årtusende tillbaka i tiden och anknyter den till den grekiska dansen, sådan denna var på den tiden, då skådespelet framgick ur densamma. Med denna anknytningspunkt sammanbinder hon anpassning till den nutida högre musikkonsten. Hon vill en plastisk dans, som icke blott följer takten, hvilken för såväl baletten som sällskapsdanserna ju är a och o, utan framför allt ansluter sig till musikens innehåll. Hon är visserligen långtifrån den första, som sålunda i dansen söker omsätta det djupa innehållet i musiken, men hon är säkerligen den som hittills bäst lyckats häri.

Genom det gångna århundradets alla växlingar har danskonsten eller rättare baletten icke undergått någon förändring; traditionen från rokokon har icke

störts af tidens flykt. Alla känna och erkänna, att baletten är en anakronism, som, mildt uttryckt, icke har förmåga att tilltala vår skönhetskänsla, äfven om det finnes en och annan balettös, som förmår tränga ut ur balettens tränga former, ut till en individuell konst. Men dessa undantag bekräfta endast regeln, och det är verkligen nedslående, att baletten, sådan som den nu är, fortfarande intager så bred plats på scenen. Därför måste det hälsas med så mycket större tillfredsställelse, att fröken Duncan uppträder reformerande, med afsikt att för scenen skaffa en naturlig, uttrycksfull, formskön dans.

Härför fordras mycket, en djup lyrisk grundton, en välformad kropp, en ny teknik. De båda första förutsättningarna måste en gång för alla finnas; den tredje kan tillägnas. Balettkostymen, denna löjlige kvarleva, som vanställer kroppsformen, måste falla, de mekaniskt inlärdas cirkuserinrande rörelserna måste undvikas. Miss Duncan har djärft öfvervunnit kostymfrågan, i många tycke kanske för djärft: hon dansar barfota, med nakna ben och förofrigt, såvida hon icke i kostym söker efterbilda någon figur på en målning, endast inhöljd i ett tunnt, genomskinligt slöjartadt omhölje, uppfäst vid midjan, så att underkroppen något tätare täckes. Det är en nästan noggrann efterbildning af grekernas chiton. Det tunna tyget faller i mjuka veck och

anpassar sig smekamt till hvarje kroppens rörelser, återgifver kroppens sköna linier. Man skulle kunna tro att denna lätta dräkt, som knappast är någon dräkt alls, vore ägnad att framhäfva ett sinnligt moment i dansen. Men detta är ingalunda fallet hos miss Duncan. Hon förstår gifva en fullständig närvitet åt sina rörelser; de andas fin kyskhet; hennes konst är lyrik, ren jungfrulig lyrik. Ändock är hon visst ingen sylfid, utan ganska kraftigt byggd; hon är icke heller någon egentlig ungdom.

Första kvällen jag såg henne, dansade hon sina »idyller» efter gamla mästars berömda målningar. Lätt och sväfvande kommer hon in, men dock med säkra rörelser. Hon höjer armarna, sträcker fram foten, böjer kroppen, allt i veka, rytmiska linier. Hon dansar med hela kroppen, hvarje lem, hvarje muskel synes i hvarje ögonblick fylla ut ett ackord i ett vågspel af rörliga linier, och genom detta formspel tränger den formbildande känslan fram. Så omsätter hon Boticellis »Primavera» i plastiska rörelser, genom hvilka den gryende våren, det uppvaknande lifvet jublar; så förkroppsligar hon i »Musette», ett obekymradt människobarns lek med lifvet; så tolkar hon på ett underbart sätt i »Flickan och döden» den unga flickans lifsglädje till dess döden plötsligen kommer öfver henne midt uppe i hennes vårglädje.

Den andra gången jag såg henne dansade hon

— Chopin; en hel afton Chopin; masurkor, valser, preludier, polonäser! I ett förord till programmet framhöll danserskan, att musikens luftsvängningar kunna omsättas i kroppens rörelser, och att därför en sådan öfverensstämmelse skulle kunna åstadkommas mellan tonerna och kroppsrorelserna, att dans kunde utlösa samma känslor och idéer, som de, hvilka behärskat kompositören vid hans arbete. Huruvida miss Duncan i denna mening dansar Chopin, är svårt att säga, och kan åtminstone icke bevisas: men nog vittnar det om hennes konst att hon flere gånger hos publiken med sin dans uppväckte samma eller närbesläktade idéer som den motsvarande musiken framkallat. I en ständigt växlande rörelseström, växlande i fart, styrka och djup, i en lefvande följd af sköna linieformationer tolkade hon alla växlande stämningar i Chopins musik och uppnådde höjdpunkten af sin konst, där hon genom dansens yttre form direkt för det inre ögat framkallade föreställningar från djupet af denna musik. Icke ens en skugga af orenhet föll öfver denna dans i den lätta genomskinliga klädnaden öfver den trikåfria kroppen, och karaktäristiskt var det att damerna voro de ifrigaste att applådera och tränga sig fram till scenen för att komma konstnärinnan närmare.

Nästa gång skall miss Duncan dansa — Wagner.

EN HYLLAD TEATERVÄN.

60 år fyller den 15 febr. kameraren vid Dramatiska teatern i Stockholm, *August Falck*, hvilken allt sedan den 1 juli 1888 innehaft sin nuvarande befattning. I sin ungdom skådespelare vid olika sällskap, var F. 1874—88 anställd vid Nya teatern i Stockholm, under Fr och fru Stjernström samt sedermera hrr Josephson och Holmquist, i de olika egenskaperna af skådespelare, sekreterare, andre regissör och ekonom, hvarefter F. helt och hållet ägnade sig åt ekonomiens värf vid teatern.

En mera plikttrogen, flitig och dugande person, än hvad F. är på sin post, skall bli svårt att uppleta. Han är också aktad och värderad af alla samt känd i vida kretsar. Dramatiska teaterns artister hedra honom på 60-årsdagen med en beneficeföreställning efter särdeles rikt program, och vänner och bekanta utom teatern komma mangrant att deltaga i hyllningen.

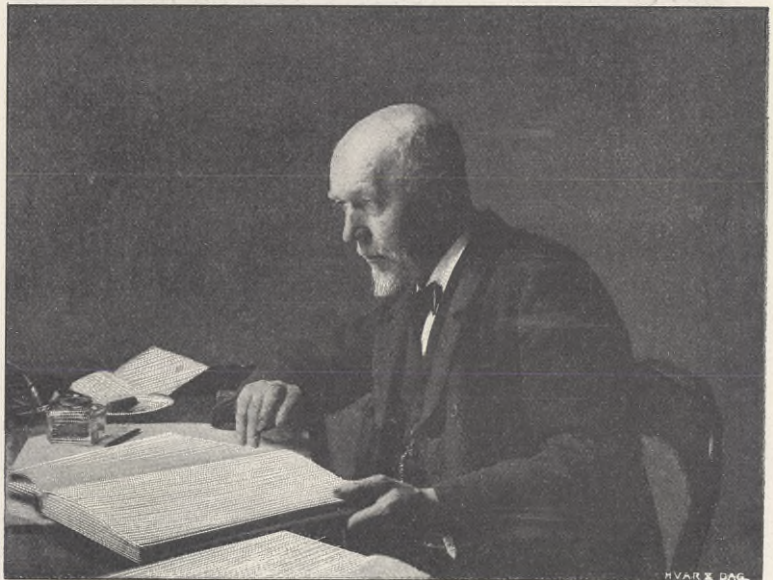

Foto. HVAR 8 DAG.

KAMRER AUGUST FALCK.

Kliché: Bengt Ståfversgarre.

NORDISKA IDROTTSVECKAN I KRISTIANIA.

(Till illustrationerna å följande tvänne sidor.)

I föregående nummer lämnade vi bilder från skridskotäflingarne och återkomma i dag med en hel samling af förträffliga snapshots från de stora täflingarne i skidåkning och ridt. Som vi förut nämnt, anse vi också nu en detaljerad beskrifning af resultat o. d. vid dessa olika sportfester vara obehöfliga i HVAR 8 DAG, där rapporterna lämp-

ligare kunna ersättas med illustrationer, i och för sig tillräckligt talande. Emellertid bör det sägas, att de svenska idrottsmännen blifvit på ett vinnande sätt emottagna och som täflande lojalt behandlade. Och de växlande segrarne hälsades med lika uppriktigt varma hyllningsrop vare sig de kommo på norsk eller svensk sida.

1. Den kungliga tribunen vid Holmenkollen. Jämte de kungliga personerna märkas professor Nansen (i bakgrunden) samt greve Clarence von Rosen, den kände sportsmanen (nedanför tribunen t. v. å fotografien). 2. Ett präktigt hopp. 3. Kand. Egeberg (1:sta pris) och löjtnant Wallenberg (3:dje pris) täfla. 4. Kand. Egeberg (1:sta pris) och löjtnant Sommerfeldt (2:dra pris). 5. Från kapplöpningarne. 6. Åskådare vid Holmenkollen. 7. Ryttmästare Gedde (1:ste pristagare). 8. Löjtnant Gyllensvärd (1:ste pristagare). 9. Åskådarinnor vid täflningarne: fruarna Mowinckel, född Sverdrup (körande), och Ucherman. 10. Från jaktriden. 11. Ett förtjusande ekipage. 12. Sjökadetternas (prins Wilhelm i midten) och Uppsalastudenternas hockeylag.

Kliché: Keva. A.-B. Bengt Silfverparre, Sthlm.—Ölg.

SPANSKA ÖGONBLICKSBILDER MED EN SVENSK KAMERA

SPRIDDA MINNEN FRÅN EN RESA I SYDSPANIEN. FÖR HVAR 8 DAG.

Vill man i lugn och ro vara sin egen herre och lefva i fullständig fred med sina medmänniskor, bör man resa ifrån dem ut på hafvet och icke låta sjöresan blifva alltför kort. Det kan efter en sådan förberedelse vara ganska angenämt att åter möta folk, isynnerhet då mötet sker under en strålande, varm spansk novembersol och för öfrigt är af behaglig natur. Det som mötte mig och min kamera en kort stund efter landstigningen i Cartagena var en samling glada, pigga blifvande damer, en hel flickpension. Glada voro de alla utom de båda främsta, som, om d. tta nummer af »HVAR 8 DAG» faller dem i handen, säkert blifva mycket förargade öfver att de grälade »just då». De öfriga, som nästan alla märkte, att de blefvo fotograferade, kunna ju vara ganska nöjda med sina miner. Spanjorskorna, äfven vuxna damer, blifva icke alls stötta, om man i förbifarten fotograferar dem, utan snarare tvärtom, om de nämligen se bra ut eller tro sig göra det.

I Cartagena och Murcia samt ett godt stycke på väg mot Granada var klimatet omkring midten af november ungefär som i Sverige på högsommaren. En matros tog på fullt allvar sin kaptens skämt att han skulle påbreda smöret med pänsel. I Granada och i allmänhet i Sierra Nevada var det något mera höstligt, dock icke så att man hade en tanke på att begagna öfverrock. Granadas Alhambra är allom bekant; möjligen icke så dess Zigenarkvarter, Albaicin, Granadas äldsta stadsdel. Zigenarne — »Gitanos» på spanska — hafva i allmänhet mycket osnygga bostäder, men i utkanterna af deras stadsdel, särskildt uppe mot bergen finnas vackert belägna sådana, beskuggade af löfverk eller kringvuxna af kaktusplanteringar samt invändigt

EN SPANSK FLICKPENSION.

snygga och med blankskurade husgerådssaker af koppar. Snyggheten ger dock intryck af att vara af husets folk arrangerad för att förtjäna en slant af besökande främlingar och icke beroende på smak. De Gitanos som lefva i smuts se mycket mer hemmastadda ut. Bædeker säger: »Ne pas écouter — — — les petits gitanos qui mendient. On ne visitera l'Albaicin surtant le soir, qu'en société nombreuse». Men de små zigenarbarnen äro icke värre än sina spanska kamrater och osäkerheten synes icke häller vara stor. Man gör dock klokt i att medtaga en bra kapp, särskildt för att hålla hundar och näsvisa, halfvuxna pojkar på afstånd; damer böra naturligtvis icke besöka Albaicin utan säker eskort. De små zigenarflickorna dansa på gatan »Flamington» med lif och lust och bradmoget koketteri.

När den af kustklimatet bortskämde nordbon

I GRANADAS ZIGENARKVARTER.

TIGGERI.

Kliché: Bengt Silfverparre.

börjar längta till värmen igen, bör han resa till Sevilla, där han kan fröjda sig åt sol och färg i naturen och hos människorna. Sevilla är en *mycket* glad och lefnadsfrisk stad. Människorna se ut som om bekymmer vore dem obekanta.

Nästan hvarje hus har sin prydliga lilla gård, smakfullt ordnad med växter och blommor, där familjen älskar att vistas. Den är skild från gatan med en oftast elegant gallerport af järn. Staden har icke många större märkvärdigheter i byggnadsväg. Det gamla moriska, sedermera spanska palatset Alcazar, har vackra salar, liknande Alhambras, och en intressant och smakfull trädgård, hvilken bland andra märkvärdigheter har ett ännu fruktbarande orangeträd, som är planteradt af Carl V omkring år 1540 och en dubbelpalm, hvilket lär vara något mycket ovanligt. I trädgården finnes en gång, i hvilken Carl V, som tycks hafva varit en skämtsam herre, hade arrangerat en liten öfverraskning åt sina hofdamer; i gångens mittelinie var, doldt af sanden nedlagdt ett vattenledningsrör, utefter hvars hela längd voro anbragta fina hål. Kungen satt i ett fönster med utsikt åt gången och tryckte vid lämpligt tillfälle på en knapp.

I Sevillas omgifningar finnas vackra

EN DUBBELPALM I ALCAZARS TRÄDGÅRD.

Kilohé: *Reynt Siltforsparre.*

ALCAZAR: Gången med den dolda springbrunnen — Carl V's öfverraskning för hofvet.

parker och trädgårdar med utvårdshus. Eritaña är ett sådant, som man gärna besöker.

Andalusiens kvinnor äro omtalade för sin skönhet. I statens tobaksfabrik i Sevilla har man tillfälle att bedöma, om detta är sannt; 4,500 arbeterskor finnas där samlade; af dessa icke mindre än 1,500 i ett enda rum. Mig synas andalusiskorna i allmänhet snarare vara behagliga än egentligen sköna.

I Sierra Morena har man tillfälle att njuta af okultiverad, vild natur och att hvila ögat vid markens naturliga grönska, som ej berörts af hacka och plog. Långt uppe ibland bergen, 85 km. landsväg från Sevilla, bor en vän till mig, grufingenjör till yrket

och jägare på lediga stunder. Till honom ställdes färdens. Rapphöns, kaniner, harar och vildsvin voro föremål för jakten. (Det är så godt att först som sist omtala, att vi aldrig lyckades få skott på vildsvin af skäl, som hvarje jägare vet att man alltid har, då man på ett eller annat sätt misslyckas på jakt, utom det att våra skäl naturligtvis voro särskildt beaktansvärda.) Till och från jakterna färdades vi till häst eller muläsna. Trakten där man red var ofta sådan, att till och med en fotgängare skulle hafva svårt att taga sig fram. Till exempel en smal kant med en afgrund på ena sidan och en brant klippvägg på den andra. Sådana ställen passerades stundom

DET GLADA SEVILLA.

Kilohé: *Reynt Siltforsparre.*

på morgonen före dagningen utan någon känsla af obehag, emedan man ej såg faran. Vid återfärden på aftonen, innan mörkret fallit på, såg stigen så betänklig ut, att man måste beundra djurens förmåga att taga sig fram på den i skumrasket. På somliga ställen stodo massor af skifferstenar nära intill hvarandra på kant i halflutande ställning. Där trampade djuren igenom, om utrymme fanns, eljest satte de fötterna på stenarnes toppar. Vål dresserade hönshundar äro sällsynta i Spanien. Man jagade mest med en sorts spetsnosiga hundar, som stötte upp raphönsen, drefvo kaniner från gömställe till gömställe och hare en half bukt eller mindre, sällan mera. Hönsjakten tillgick så att någon eller några gingo med hun-

JAKTFÄRD I SIERRA MORENA.

Kliché: Bengt Sjöfversparre.

i håll för att kunna hoppas komma dit innan hundarne släppt.

Vid klättrandet i bergen, då intresset för jakten icke alltid är förenligt med den sanna omtanke om sig själf, som en hvar torde vara sig skyldig, inträffar emellanåt små lustiga episoder. En af jakt-sällskapet skulle taga sig ned för en bergvägg. Han tog bössan på ryggen och släppte sig ned hängande med fingrarna i klippkanten tills fötterna nådde det gröna han sett där nere. Då släppte han taget. Det gröna var en buske, hvilken dels var taggig, dels mycket högre eller som det nu för honom tedde sig djupare än han, uppifrån sedt, beräknadt. Mannen fastnade i busken utan möjlighet att sittande eller ridande på de täto taggiga grenarne med fötterna nå fast mark. Han kom därifrån, men

EN ÄKTA »SEVII LANA», dansad af gårdsfolket vid Cala. Kliché: Bengt Sjöfversparre.

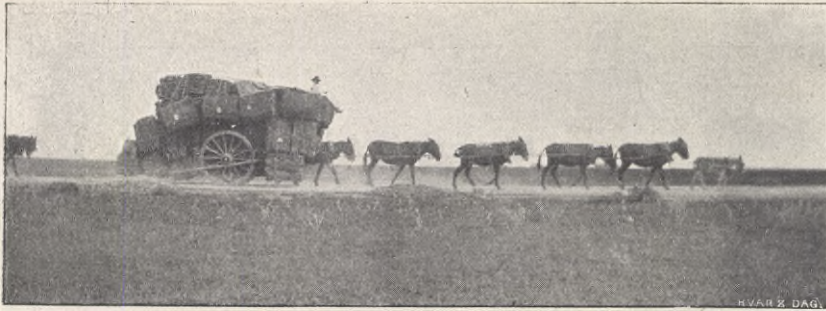
darne och sökte få skott på hönsen, då de uppstöttes. Andra stodo i håll på platser som man med erfarenhet visste, att hönsen brukade passera. Träffsäkerheten blef ej stor. Kaninjakten bedrefs på så sätt, att någon ställde sig vid kaninhålor, om man kände till sådana, för att passa på då kaninerna, jagade, sökte sin tillflykt dit eller ock så att man i en dalgång gick på motsatta slutningen mot den, på hvilken hundarne sökte, öfver hvilken man då hade öfversikt mellan buskarne. Man fick vara mycket påpasslig för att hinna få skott på de små, kvicka och försiktiga djuren. Då en hare kommer på banan, springer man skyndsamt

tiden och sättet för befrielseverket och orden som fälldes under detsamma äfvensom tillståndet efteråt böra icke offentliggöras.

DE DÅLIGA VÄGARNE.

Kliché: Bengt Sjöfversparre.

TRANSPORT AF KORK.

Kliché: Bengt Silfverparre.

Efter hemkomsten från jakten ställde min värd till en liten muntration. Det var lif och lust i gårdsfolkets dans, då de vid guitarrrens toner rörde sig i »Sevillanan».

En direktion, bestående af framstående män, kom till Minas di Cala för att besiktiga dels grufvan, dels under arbete varande järnväg till densamma från Sevilla. Färden måste företagas till häst på grund

På grund af landtbruksgörömmål uteblefvo de flesta, som påräknats för vildsvinsjakten. Sex personer räcka ej till för att tjänstgöra som skyttar och drefkarlar i en vidlyftig vildsvinstrakt i med täta buskar bevuxen bergsteräng. Också afbröts jakten efter några timmar såsom lönlös och man lefde på gamla minnen. En af sällskapet hade såsom ung gosse skadskjutit en vildgalt, som kom honom mycket nära. Galten anföll, men som skottet fördärfvat underkäken på djuret gjorde dess säkerligen mycket oangenäma försök att bita pojken i ansiktet ingen farlig verkan utan pojken blef med sin knif segerherre; men den envigeskampen glömde han aldrig.

LANDTBRUK I ANDALUSIEN.

Kliché: Bengt Silfverparre.

EN ENGELSK SOLDAT I GIBRALTAR.

Kliché: Bengt Silfverparre.

af vägarne dåliga beskaffenhet, delvis funnos inga vägar. Direktionens framfart kännetecknades af väldig salut medelst sprängskott vid hvarje ställe på järnvägslinien där sprängning skulle göras. Entreprenören hade ställt så till att hundratals sprängskott nästan samtidigt dånade vid hvarje sådan plats. Icke äro i alla länder hela direktioner, bestående af äldre och yngre män lämpade för att sitta till häst 85 km. i svår terräng.

I Sierra Morena finnes korrek i mängd. Korren transporteras till Sevilla i väldiga lass.

Landtbruket i Andalusien bedrifves på många-handa sätt. Arbetsfolket ser bra ut.

På väg från Sevilla till Gibraltar bör man icke försumma den lilla staden Ronda, en ovanligt naturskönt belägen, i flera afseenden intressant stad.

I Gibraltar äro de engelska knektarne mycket strama, särskildt och af lätt begripliga skäl mot den spanska befolkningen, som med oblidna ögon ser en främmande nation härska på en sådan plats.

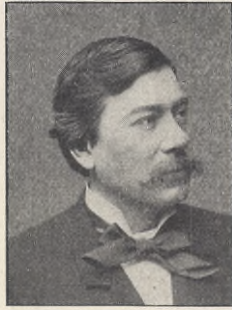
— 1 —

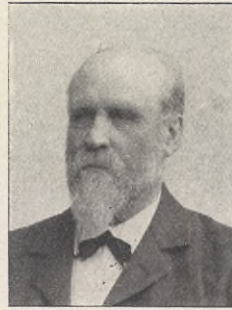
:: VECKANS ::

A. V. H. V. WOLLIN,
kapten, har konstituerats till direktör vid centalfängelset å Långholmen, efter aflidne major Palm.

JOSEF DENTE,
hofkapel mästare och kompositör, sedan 1870 led af Mus.-akad. Stockholm, fyllde 75 år den 23 Januari.

RAGNAR TÖRNEBLADH,
riksbanksfullmäktig och lektor m. m., Stockholm, fyllde den 1 febr. 70 år. (Se biogr. i N:o 43, 1:ste årg.)

CARL ROSELL,
f. d. kassör vid kongl. flottan fyllde den 28 jan. 70 år. Proviantförr. vid korvetterna Chapmans och Vanadis expeditioner.

F. M. CARLBERG.
f. d. apotekare, Linköping, ingick den 10 febr. i sitt 80de år.

† **WILLIAM THORBURN.**

Den 31 januari afled en i Bohuslän synnerligen bemärkt person, Konsul *William Thorburn*. Född i Skottland var den aflidne vid sin död 82 år gammal.

Initiativrik och dugande kom hans förmåga såväl industri och landbruk som det kommunala till godo. Stadsfullmäktiges ordförande tills för några år sedan, var T. medlem i en hel del styrelser och satt en tid som länets representant i Första kammaren. Jämte ordenstecken hade han tilldelats länets hushållningssällskaps stora guldmedalj.

Pe sonliga egenskaper tillvunno den nu bortgångne allas sympatier och i de efterlämnades sorg deltagar förvisso hela Uddevalla samhälle.

P. F. KJELLERSTEDT,
grosshandlare m. m., Gefle, fyllde den 24 jan. 50 år.

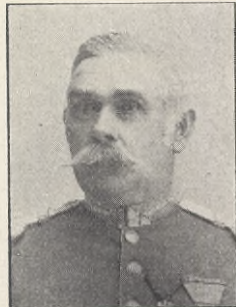
E. J. F. WOLLGAST,
kämrerare i marinförvaltningen, Stockholm, fyllde den 31 jan. 60 år.

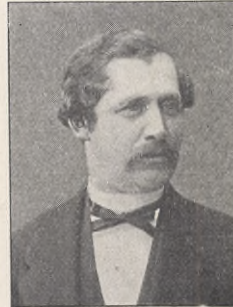
P. M. RYDHOLM,
kyrkoherde i Lundby sedan 1887, fyllde den 17 januari 50 år.

A. F. GRUNDSTRÖM,
f. d. rådman, en af Karlstads äldre borgare, fyllde 70 år den 24 januari.

MAGNUS ERICSSON,
löjtnant, siste beridaren vid Ottenby Stuteri, fyllde den 6 febr. 70 år.

P. A. PETERSSON,
väginspektör, Stockholm, fyllde den 28 januari 70 år.

S. G. RUDBÄCK,
kyrkoherde i Sjöby, fyllde den 26 januari 70 år.

PORTRÄTTGALLERI

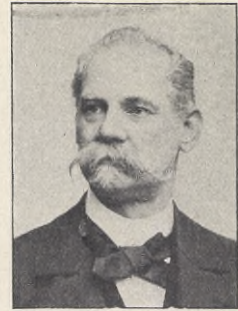
A. BOKELUND,
provinsialläkare i Hesselholm, fyl-
ler den 21 febr. 60 år. Anlitad
kommunalman.

A. F. SKOW-PETERSEN,
f. d. bankdirektör, Stockholm.
fyllede den 1 februari 60 år.

JOHAN LUNDSTRÖM,
kamrerare vid Centraltryckeriet,
Stockholm, tyfde nyligen 60 år.
Framstående musiker.

OTTO KUGELBERG,
revisor i Kungl. Generalpoststy-
relsen sedan 1882, fyllede den 3
jan. 60 år.

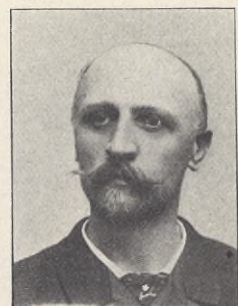
A. TH. FRYKHOLM,
kyrkoherde i Lycksele sedan 1881,
fyllede den 20 jan. 55 år. Folk-
skoleinspekt. i södra Lapmarken

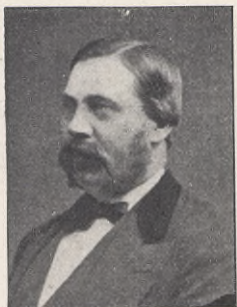
† **CARL FREDRIK BERGSTEDT.**

På sin egendom Skrukarp nära Motala afled den 26 jan.
den kände publicistveteranen och skriftställaren *Carl Fredrik
Bergstedt*, i en ålder af 85 år.

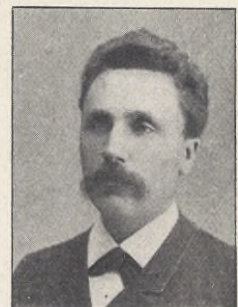
B. blef 1836 student i Uppsala, filosofie magister och 1843
docent i grekiska litteraturen. Som akademisk lärare idkade
B. studier jämväl i ed sanskrit och zend. Under 1840-talet re-
digerade han och skref i flera tidskrifter. 1852-55 var B. huf-
vudredaktör för Aftonbladet. 1866-75 var han ledamot (för
Östergötlands län) af Första kammaren. B. utöfvade därbr d-
vid en mycket omfattande skriftställareverksamhet. I dec.
1868 grundlade han jämte A. O. Wallenberg tidningen Stock-
holmsposten. Han invaldes i vetenskap-akademien 1872, blef
ledamot i Société asiatique i Paris 1848 och hedersledamot af
Svenska slöjdföreningen 1871. Från hösten samma år var han
ordförande i styrelsen för slöjdskolan i Stockholm.

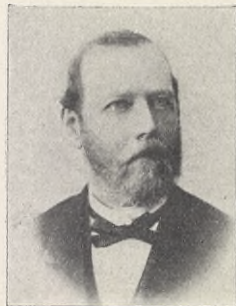
SALOMON SAHLIN,
kamrer i Luleå folksbank, fram-
stående sportsman och skidkon-
struktör, fyllede den 17 jan. 50 år.

J. A. JAENSSON,
f. d. läderhandlare och garfverif-
fabrikör, Örebro, fyllede den 13
jan. 70 år.

ISRAEL ANDERSSON.
folkskollärare, klockare och or-
ganist i P. t. å landsorsamling se-
dan 1878, fyllede nyligen 50 år.
Framstående kommunalman.

CL. V. HAHN,
drätselkanrer, Karlskrona, afled
d. 16 januari. Född 1836. Fram-
stående kommunalman.

† **F. A. FREDLUND,**
provinsialläkaren i Al'ta distrikt
sedan 1880, afled den 27 januari.
Född 1849.

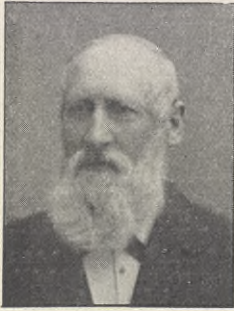
† **EDVARD G:SON STUART,**
jägmästare i Dalslands revir. af-
led den 25 januari. Född 1850.

† **E. O. HOLMSTRÖM**
provisor å apoteket i Halmstad i
28 år, afled den 31 jan., 48 år gam-
mal. Hög frimurare.

VECKANS PORTRÄTTGALLERI.

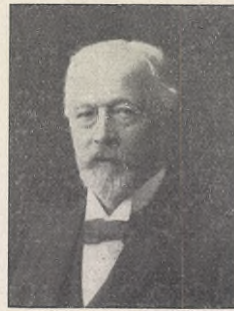
(FORTSÄTTNING.)

† H. M. TH. GRAFF,
apotekare i Karlskoga, afled den
30 januari. Född 1821.

† G. A. FAUGUST,
f. d. godsägare, Stockholm, afled
den 26 januari, 77 år gammal.

† SVEN ENGDahl,
en af Stockholms störste bagare-
mästare, afled den 30 jan. där-
städes.

† NILS CLAUSEN,
f. d. rådman, under en lång följd
af år kamrerare vid Skellefteå
sockens sparbank, afled den 29 jan.
Född 1826.

† C. A. PETERSSON,
f. d. postkontrollör, Uppsala, afled
den 21 januari, 66 år gammal.

† A. J. WIKMAN,
järnkramhandlare, Stockholm, af-
led den 29 januari, 62 år gammal.
Känd som utmärkt sångare.

† EDVARD EGNELL,
grosshandlare, Stockholm, afled
den 29 januari, 55 år gammal.

† HERMAN GRIP,
f. d. premiäraktör vid Dramatiska
teatern, afled den 31 jan. Född
1848.

LEFVANDE BEGRAFNE.

Den 3 februari på e. m. ti-
made i Cimbrishamn en
ohygglig händelse. Tvänne ar-
betare, Engdahl och Lars Pers-
son, voro sysselsatta med sten-
läggning i en brunn utanför
den sistnämndes hus. Därvid
rasade brunnen och begrof de
båda arbetarne, hvilka trots ett
energiskt arbete ej kunde an-
träffas genom det 4 meter
djupa sandlagret. Först på-
följande dag vid middagstiden
funnos de båda liflösa krop-
parne. De på ett så ohyggl-
ligt sätt borttryckta männen
efterlämna hustrur och barn.

Foto. Ohlsson, Cimbrishamn.

Kliché: Bengt Sjögren.

DEN RASADE BRUNNEN I CIMBRISHAMN.